

VIESTNIK

HRVATSKOGA

ARKEOLOGIČKOGA DRUŽTVA.

Rimski putevi od Aequuma do Leusabe.

1. Između ostalih rimskih puteva, što su iz Salone, glavnog grada rimske Dalmacije, vodili raznim smjerom u unutrašnjost iste pokrajine i dalje izvan nje, išao je jedan put preko *Grla*, *Klapavica*, izpod *Košinjeg Brda*, preko *Dugopolja*, *Križica*, *Dicma*, *Mojanke*, iztočno od *Sičana*, prema Sinju, i odatle u *Čitluk* (*Colonia Claudia Aequum*), skoro istim pravcem, kojim ide i današnja državna cesta. U Aequumu dielio se je taj put na tri grane: na put u Andetrij (Muć), Inalperio i Pelvu. Pravac puta u Andetrij kao i položaj tog mjesta poznat je, dočim pravci ostalih dviju puteva, kao i položaji mjesta, kojima su ti putevi polazili nisu stalno ustanovljeni. Putevi, što su polazili Inalperijem i Pelvom i ostalim rimskim gradovima, koje nam nabrajaju putokazi Antoninov i Tabula Peutingeriana, sastajali su se na novo u Leusabi, pošto je jedan prošao daljinu od 77 rimskih milja, a drugi daljinu od 58 milja, što pokazuje, da je ili jedan išao kraćim i priekim pravcem, ili da je drugi činio veće stranputice.

Da proučimo pravce tih dviju važnih puteva iz Aequuma do Leusabe, te da razvidimo položaj pojedinih mjesta, kojima su prolazili, zaputismo se u srpnju ove godine u Bosnu pravcem jednog, a vratismo pravcem drugog od tih puteva. Naša što moguće tačnija opažanja na temelju onoga, što je do sada o tim putevima i gradovima pisano, dovedoše nas do sljedećih zaključaka.

2. Pravac rimskog puta, što je išao iz Aequuma dolinom Cetine, preko Uništa i Grahova do Leusabe, bio je ovaj:

Iz Aequuma poljem izpod Guberca u Hrvatce, odatle smjerom današnje državne ceste do kuća Lebićevih, kod kojih se je počeo penjati na brieg za kojih 100 m. visoko, dok nije došao do mjesta

Lokva; tu se je spuštao idući sjeverno od kuća Vardićevih u Satričko polje i ovim stizao u Potravlje, gdje je nedvojbeno ležao rimski grad. Taj grad sterao se je na prostoru između sadanje župne crkve, kuća Lijićevih, Prolićevih i Rožićevih, s jedne i druge strane seoske ceste, koja, kao i ona na Otišiću (o kojoj kasnije), nije ništa drugo već sačuvana stara rimska cesta. Radina težačka ruka naslagala je na tome prostoru cijele gomile kamenja, povadjena iz temelja rimskih gradjevina; izvadila iz zemlje mnogi criep, raznih nadpisa, stupova i drugih stvarca, koje se danas čuvaju u raznim zbirkama. Ove godine odkopana je na *Gradinama* velika (24·98 m. duga, a 20·89 m. široka) rimska bazilika na tri broda, među čijim ruševinama nadjeno je mnogo liepog bielog mramora, kojim su bile iznutra obložene stiene bazilike, ulomaka od prozora, kapitela i drugih ornamentalnih komada, od kojih su mnogi krasno izradjeni. Stari Hrvati u mramornim dvoranama te rimske bazilike, načiniše počivališta svojim milim, čiji te grobovi sjećaju prije na kakovu starohrvatsku crkvu ili samostan, nego li na djelo rimske umjetnosti. Kako se ta bazilika u koječem razlikuje od ostalih nama poznatih rimskih bazilika, osobito od one odkrite prošle godine u staroj Duklji u Crnojgori, to ćemo joj, u koliko je do sada odkrita, drugi put donieti tačan tloris i opis.

Prigodom odkapanja nadjena su samo dva ulomka nadgrobnih nadpisa: O · M · S · i . . . SIBI ET SVIS POSVIT.

PotANJI opis položaja tog grada kao i do onda tu nadjenih rimskih spomenika napisao je pok. prof. A. K. Matas u *Viestniku* god. IV. br. 2.

3. Od tog grada u Potravlju išao je rimski put preko potravskog polja u selo Maljkovo, tu zakretao nešto na lievo maljkovačkim poljem podno Svilaje, i onda ravno otišićkim Rudopoljem do kuća Krunićevih, gdje se je nalazio drugi rimski grad, komu su se ostanci do danas dobro sačuvali. Tragovi tog rimskog puta vide se blizu Maljkova i na mnogo mjesta na cesti, što ide Rudopoljem, gdje je rimski put sve do danas zadržao svoju staru ulogu. Na Rudopolju izpod kuća Dragićevih odvajao se je od tog glavnog puta pobočni, koji je u Drazi slazio k Cetini, tu ju prelazio i izpod Dabra išao u Zasiok i Biletić, iza koga se je spajao sa drugim glavnim putem, što je išao iz Aequuma preko Bilobriga u livanjsko polje.

4. Iz grada na Otišiću išao je rimski glavni put sjevernim

pravcem Dubravom i Bajindolom, gdje mu je najbolje sačuvan trag, te se je spuštao k Cetini, ovu prelazio i stizao u rimski grad, koji se je sterao oko Gradine u gornjim Koljanima. Drugi pobočni put išao je sa Otišića (Inalperio?) poljem, pravcem zapadnim na Mao-vice, gdje je bio po svoj prilici rimski grad Synodium.

5. Od Gradine (Arduba) išao je r. put ponad kuća Duonjakovih, Budišnih, Matkovina, vrela Radonjina, gdje mu se u Viencu poviše kuća Čorićevih opaža jasan trag, iza sela Ježevića u Bariduo (Balek), gdje je po drugi put prelazio Cetinu, e da zapadnom stranom cetinskog polja stigne u Lonnariju (Kotluša).

Arduba i Bariduo bili su spojeni takodjer pobočnim putem, koji je prolazio gradom u Stražinama i dalje vrličkim poljem.

U Stražinama nadjen je u vinogradu Ilije Škrbića, na lievoj strani državne ceste, što vodi iz Vrlike u Sinj, ovaj do sada neobjelodanjeni nadpis:

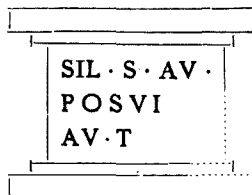

C(ajus) Eliu(s) Jun(oni) con(ju)gi (posuit).

Na njivi istoga Škrbića nadjen je ovaj ulomak nadpisa:

TITV(S)

Objelodanjujemo nadpis nadjen na vrhu velikih Stražina, koji se sada nalazi u kući Bože Škrbića Krstanova u Garjaku, jer je u prvom objelodanjenju nešto pogrešno čitan:

Silvano sacrum Augusto posuit Aurelius T(erens).

Nadpis je visok 0·36. m., širok 0·30 m., dubok 0.25 m.

Ime Terens nadopunili smo sudeći po prostoru, i po tome, što je to ime bilo amo običajno, jer ga nalazimo na više amošnjih spomenika, a naročito na onome, što je nadjen u gornjim Koljanima u kući Bokunovoj, a koji se sada nalazi u c. kr. muzeju u Spljetu.

6. Iz Lonnarije počeo se je put lagano uzpinjati na visoravan Lukovaču, zakrećući na lievo k današnjem selu Podglavašu, gdje se je od njega odijeljivao pobočni put u Kievo (Setovia), o kom smo govorili u Viestniku god. XIII. br. 3. Na Kievu, na njivama pred župnim stanom, nadjen je nedavno ovaj ulomak nadpisa:

A LVRSV(S)

? IO CO

Aurelius Lursus co(njugi).

7. Od Podglavaša kretao je r. put iztočnim podnožjem Dinare, uzporo sa današnjim seoskim putem (koji idje rimskim na desno sredinom šume Lukovače) prema bosansko-dalmatinskoj medji pod Uništima, gdje je zakretao na lievo, dočim današnji put na medji zakreće desno u selo Uništa. Trag rimske putu razpoznaje se na više mjesta u mjestu «Njivetinama».

Stigavši na današnju dalmatinsku medju, nije rimski put zalazio u poljašce pod Uništima, već se je, zakrenuv lievo, lagano uzpinjao na 200 m. visoki brežuljak Altić (koje ime biti će rimskog porietla — mons altus), idući upravo današnjom medjom k «lokvi», pokraj «Vrankovića doca,» lievo od «bukove lokve,» pokraj «Liljkove pećine» u Lelasov klanac, gdje je ostavljao sadanju medju Dalmacije. U Lelasovome klanecu vidi se i danas prodor u pećini, kog su učinili Rimljani, e da ne moraju okolišati po visoku brdu. Tu se je trag rimskih kolotečina krasno sačuvao. Iz Lelasovog klanca kretao je put kroz «duboke doline», Marića doline, izpod Arapovca na staje u Lukama, i dalje izpod Crnogvrha prema Grahovu (Arežin brieg).

8. Od šest rimskih cesta, što su se sastajale u gradu na grahovskom polju (Saritte), išla je jedna zapadnim pravcem preko grahovskog polja do Risanovaca, gdje je zakretala sjevernim pravcem preko krševita tla, na kome joj se u pravcu prema Donjem Uncu na više mjesta opaža trag. Odatle spuštala se je cesta u dolinu Unca do Han-Bulata, tu kretala malo na lievo i odmah prelazila Unac krećući nešto na desno i uzpinjući se za kojih 250 m. na visoravan na desnoj obali Unca, odakle je išla sjevernim pravcem prema Han-Crvljivici i dalje se spuštala u Petrovačko polje.

9. Iztočno od Petrovca sastajao se je taj put blizu današnje ceste iz Petrovca u Ključ sa drugim rimskim putem, što je dolazio sa zapadne strane petrovačkog polja, i sa ovim prosljedjivao prema Ključu, skoro istim pravcem, kojim ide i današnji put. Od Han-

Bulata do blizu Ključa postoji još danas 17 rimskih miljokaza, od kojih nekoji imaju tačno zabilježenu odaljetnost od izhodišta tog puta.

Kod Han-Gliše, desetak km. od Ključa, na novo se je taj put razdvajao, te je jedan išao u Ključ, a drugi u dolinu Sanice.

10. Pravač drugog puta, što je išao iz Aequuma u Leusabu, bio je ovaj :

Od Čitluka poljem do Cetine pod Bajagićem, gdje je kod Panja prelazio Cetinu i odmah se počeo penjati na Prolog mimo Bilobriga, sa kojega se je spuštao prema Han-Prologu na livanjskome polju, i tu se dielio na dvije grane, od kojih je jedna išla u Livno, a druga sjevero-zapadno u Lištane i Rujane.

11. U Rujanima put se je opet razdvojio, te jedan išao sjevero-zapadno zapadnom stranom livanjskog polja izpod selâ : Rujani donji, Čaprazlije, Provo, Gubin, Sajković, Kazanci, Grabež, u Crnilug, iza koga je ostavljao polje livanjsko, idući izpod Grkovaca u stari slavni rodni grad sv. Jeronima *Stridon* pod selom *gornje Peulje*, i dalje prema Grahovu; dočim je drugi kretao sjevernim pravcem preko liv. polja prema selu Kovačići. Na polju ima između Brižine i vrela Kaldrma put zvan Kaldrma, koji je ostatak r. puta.

12. Od vrela Kaldrma išao je r. put poviše sela Kovačići, iznad Čelebića, penjući se koso uz goru Staretinu za kojih 10—12 km., dok nije stigao nad selom Vrbicom na najniže gorsko sedlo kod Čatrnje, odakle je kretao dolinom Čatrnjom, te livadama na Staretini, gdje mu se na nekoliko mjesta opaža trag, za tim južno od Kurožeba, niz Podove, preko Vukova brda, niz Brezovaču nad selo Rudiće, kod koga je slazio na glamočko polje, zakrećući na lijevo u Alapić, gdje je nedvojbeno ležao r. grad. Izpod Gradine kod Alapića dobili smo nedavno ovaj rimski nadpis:

I · O ? M ?
P AEL CASSIAN
VS IIBES VOTV
M S O L V I T¹⁾

¹⁾ VI u svezi.

Jovi (Optimo Maximo) P(ublius) Ael(ius) Cassianus Ebese votum solvit.

Nadpis je uklesan u obični kamen pješćenjak, visok 0·22 m., širok 0·35 m., dubok 0·26 m. *Ebes* će biti koje novo do sada nepoznato ime illyrsko.

13. Iz grada, što je ležao pod Gradinom izmedju Alapića i Glavica, išao je r. put mimo Odžaka, Podgradine, izpod briega Laskavice preko Crne gore k Medni, i odatle dolinom Sane k Leusabi, koja je morala biti negdje u njenom području, bilo na lievoj ili desnoj njenoj obali.

14. Mnogo je teže ustanoviti položaje rimskih gradova, koje na ta dva puta stavljaju stari putokazi, čega radi vladaju u tom pogledu najrazličitija mnienja. Poznavajući pravce puteva i položaje mjesta, na kojima su mogli stajati se rimski gradovi, mi ćemo nastojati, imajući pred očima pravu odaljenost pojedinih mjesta, ustanoviti, gdje i na kojem pravcu su ležali ti rimski gradovi. Početi ćemo putokazom Antoninovim, jer nam se čini mnogo tačniji u oznaci odaljenosti mjesta od mjesta.

15. Prvi grad, idući iz Aequuma u Leusabu, bio bi po putokazu Antoninovom *Pelva*, odaljen od ovog 17 rimskih milja, ili 25·5 km. (računajući na staru rimsku milju mjesto 1479 m. okruglim brojem 1500 m.).

Pelvu stavlja Kukuljević u Ljubunčić, Kiepert u Lištane, Katančić k izvoru Plive, a Reichardt u Livno, dočim ju jedini g. A. u razpravi «La via romana da Sirmio a Salona» (Buletino di arch. e stor. dalmata g. V. str. 137.) stavlja k vrelu Cetine. Uzmemo li da je Aequum nedvojbeno bio u Čitluku, kako to svi pisci tvrde, to je Pelva gledeć na odaljenost, moguća u Ljubunčiću, jer je ovaj odaljen od Čitluka za 25—28 klm., ali Pelva ne stoji više u pravcu prema Ključu, kamo većina pisaca meće Leusabu; po čemu bi sa Kukuljevićem trebalo i Leusabu metnuti više istočno od Ključa, k utoku Biele u Lašvu. Pelva je u Lištanima ili bolje Rujanima moguća, jer su Lištani i Rujani odaljeni od Čitluka 24—26 km., ali je nemoguća pri izvoru Plive, jer je taj odaljen preko 50 km., a tako isto i u Livnu, jer je ovo odaljeno preko 37 km. Metnemo li Pelvu u dolinu Cetine, to je ona mogla biti ne pri samom izvoru Cetine, već ili u Stražinama, ili na Gradini u gornjim Koljanima, jer su ta dva mjesta, idući sigurnim tragom r. puta preko Potravlja i Otišića, odaljena upravo 25—27 km. Dakle Pelva se mogla nalaziti samo u Ljubunčiću, ili Lištanima i Rujanima, ili Stražinama i Gradini. Gdje je upravo bila, to ćemo moći reći

istom onda, kada oba putokaza na ovaj način proučimo. Opažamo samo, da Pelva nije mogla biti niti dalje na iztok, niti dalje na zapad, jer bi inače bila izvan mogućih pravaca puta, što je vodio u Leusabu i dalje u Sirmium.

16. Iz Pelve dolazio se je nakon puta od 18 r. milja, ili 27 km. u grad *Silviae* ili *Salviae*.

Kukuljević, Kiepert i Tomašek među *Silviae* u Glavice kod Glamoča, Lapiè u Kupres, a Katančić u Zasolje, dočim g. A. stavlja ih u Grahovo. *Silviae* nisu mogle biti u Kupresu, niti u Zasolju, jer su ta mjesta odaljene od Ljubunčića i Rujana preko 40—60 km., što je proti navodima putokaza, a teško su mogle biti i na Grahovu, jer od Gradine i Stražina, gdje g. A. stavlja Pelvu, ima najkraćim putem 27 km., već kod kuća Marićevih, gdje ne ima traga niti zgrade za rimski grad; a idući opisanim tragom r. puta, nakon 27 klm. stižemo istom do briega Arapovca, na kojoj nepogodnoj visini od kojih 1200 m. nije mogao biti r. grad.

Iz toga sliedi, da uzimajući za temelj dokazivanja odaljenost i položaj mjesta, moramo uzeti, da je grad *Silviae* ležao na glamočkom polju, i to upravo u selu Glavice, ili pod Gradinom kod Alapića, jer tu je položaj zgodan, odaljenost odgovara podpuno navodu putokaza, a tu je nadjeno i više r. nadpisa, što je najboljim dokazom za obstanak r. grada na tome mjestu.

Da su *Silviae* u istinu bile na glamočkom polju, i da su samo tamo mogle biti, imamo jošte jedan vrlo čvrst dokaz. Evo ga:

Medje Dalmacije prije dobe Augustove bile su ove: Najskrajnja tačka Dalmata prema Liburnima bila je stara Promona (Tepljuh kod Drniša), odakle je išla medja na utok Krke u more, onda morem do Omiša i Makarske, odakle je kretala iznad Imotske, preko gora Jaram i Vran u dolinu Šuice, vrhovima Crnegore do izvora Sane i Unca, preko planine Šatora, grahovskog polja k vrelu rieke Krke.

Sv. Jeronim, veliki učitelj crkve, govoreći o sebi i o svom rodnom mjestu, kaže: „*Hieronimus, natus patre Eusebio, oppido Stridonis, quod a Gotis eversum, Dalmatiae quondam Pannoniaeque cofinium fuit.*“ Medje Dalmacije, što ih navedosmo, istom su pod Augustom prenesene *Ad Fines* na Glini i Vrbasu. Pošto sv. Jeronim, koji je živio i pisao u četvrtom i početkom petoga vieka, kaže, da je Stridon *njekoč* bio pograničnim gradom Dalmacije, to moramo Stridon tražiti pri prvotnoj medji Dalmacije.

Na putu između Grahova i Glamoča našao je pok. Stjepan Petković iz Knina ovaj nadpis:

IVOEX IIII AIVS AILA
 VIO VAIFPIO CONS
 IAVIIO IIII P P DELM
 TIVIS IVIEP SALV
 IAIAS EI SIPIDO
 VEVSES OEIEPM
 IVAVII

Gosp. A. čita taj nadpis ovako: „... *iudex datus a Flavio Valerio Constantio (viro clarissimo?) P(residi) P(rovinciae) Delm(atie) finis inter Salviatas et Stridonenses determinavit.*“ O mjestu našašća kaže p. Petković u bilježici k tome nadpisu: «Na jednom odozgo razbitom stupu na putu između Grahova i Glamoča, prešavši prvo brdo, slova su vrlo izkvarena, te se ništa ne može razumjeti.» Pod tim prvim brdom razumieva g. A. Staretinu: «essendo questo il primo monte accennato nella notizia del Petcovich.» Sa grahovskog polja u glamočko vode dva puta ili bolje prelaza ili staze, jedan kroz Luku, Peulje, Grkovce, Nuglašiću, izpod Šegrtovih kuća, uz Staretinu, koju prelazi kod Lubojeva groba između Laništa i Pometenika, te se spušta na drugu stranu preko Gradine u Alapić; drugi kroz Marinkovce, Tičevo, Preodac, Rore idje u Vaganj na zapadnoj strani glam. polja. Kraći je i običniji put preko Staretine, čega radi treba smatrati prvim brdom »Staretinu, a mjesto, gdje je nadjen nadpis,» mora da je negdje kod Lubojeva groba na Pometeniku, gdje se put počima spuštati. Mi tog nadpisa nismo mogli na tom putu naći, biti će da je propao ili odalečen. Viesti Petkovića, poznatog zgodopisca, moramo vjerovati, te na temelju tog nadpisa označiti položaj Silvija i Stridona.

Ako je kamen, na kome je nadjen navedeni nadpis, označivao između Salvijaćana i Stridonaca, to su jedni mogli biti na livanjskom, a drugi na glamočkom polju, te drugi slučaj nije moguć, jer su između njima bile planine Šator i duga Staretina, na kojim Rimljani sigurno nisu gradili gradove.

Stavimo li Stridom na glamočko polje, to su Silviae morale biti na livanjskom polju, odaljene uvijek od Pelve u Rujanima za 27 km., što bi nas dovelo u Crnilug ili blize Grkovce, pošto na protivnoj strani pod Staretinom radi močvara i nepogodnog tla

nije bilo r. grada. Nu tko bi išao iz grada kod Glavica na glam. polju preko Nuglašice i Crnogluga u Pelvu i Aequum, činio bi uzaludnu stranputicu od kojih 18 km., što praktični Rimljani ne bi bili činili. Ne ćemo li to, tad moramo dopustiti, što je opet nemoguće radi male odaljenosti, da su se oba r. puta sastajala već kod Grahova, dotično da je tamo bila Leusaba. Pošto je to jedno i drugo nemoguće i nevjerovatno, to smo prisiljeni Silvijam i Salvijaćanima dati mjesto na glamočkom polju kod Glavica, a Stridoncima na krasnome polju i položaju pod Šatorom u gornjem Peulju, gdje nas sve do danas potok *Stedra* ili *Stidra*, što teče sa Šatora, sjeca na ime i položaj Jeronimovog Stridona. — Tu nas dakle sve upućuje na položaj Stridona: i planina Šator medja stare Dalmacije, i potok *Stedra*, što izvire na južnoj strani Šatora i teče kroz selo Peulje, i nadpis, koji nas upućuje na ovu stranu Starotine.

Svi navedeni razlozi sile nas ujedno, da gradove putokaza Antoninovog tražimo i stavljamo na put, što je išao preko livanjskog i glamočkog polja u Leusabu, a gradove Tabule da tražimo na putu, što je išao dolinom Cetine, grahovskog polja, Unca i petrovačkog polja prema današnjem Ključu.

Glede položaja Silvijâ moramo se jošte obazrieti na mnijenje g. A., koji na temelju istog nadpisa stavlja *Silviae* na Grahovo, a Stridon u Vaganj na glam. polju, zamjenjujuć ili bolje istovjetujuć ga sa mjestom Saritte, što ga navodi Tabula. Priznajemo da nas ime Staretina sjeca na Stridon, te da je možda i postalo od ovog, ali na Stridon sjeca nas jošte bolje potok *Stedra* ili *Stidra*, od kog nije moći Stridon daleko odalečiti, a od kog potoka je možda i Stridon primio svoje ime. Promjena imena Stridon u Saritte vrlo je nevjerovatna kod samog pisca Tabule, jer je ime Stridon izvedeno po svoj prilici od glagola *strideo*, što bi označavalo velikom bukom sa planine slićući i žamoreći potok, kakav je u istinu *Stedra*, te bi po tom takva pogreška u Latina bila kao kod nas mjesto Zagreb reći Šarengrad. Da je Stridon bio na glamočkom polju, sigurno bi ga putokaz spomenuo, pošto i g. A. kaže, da je pravac puta, što ga navodi Tabula išao tim poljem. Promjena imena i u kasnije doba nije vjerovatna, jer su naobraženi ljudi, a osobito samostanci, znali nedvojbeno dobro za rodni grad sv. Jeronima, te ne bi tako lahko dopustili, da se i u Tabuli promieni. Dakle promjena imena ako je i moguća, a ono je ipak nevjerovatna. Ako je nadalje Stridon bio u Alapiću, Glavicama ili Vaganju, a *Silviae* u Grahovu, tad

su jadni Stridonci u pravdi sa Salvijaćanima izvukli kraći kraj batine, jer je medjašnik od ovih bio tri puta tako daleko, kao od Stridonaca.

Iz svega toga, osim prije navedenoga, vidi se, da je položaj Stridona na potoku Stedri vjerojatniji, jer je onda medjašnik naravniji i pravedniji, pače sasma pravedan, jer je bio na vrhu planine između dva polja, a k tome u tome slučaju spašen je položaj i imena svih triju gradova, što nam ih je povjest sačuvala.

P. Petar Stanić.

Rimski novci carski zem. muzeja u Zagrebu, kojih nema u Cohenu ili se u čem od njegovih razlikuju.

(Nastavak. Vidi *Viestnik* 1888 br. 3, str. 84)

Flavius Julius Valerius Constantius II.

1. *Av.*: **CONSTANTIVS NOB · C.** — Lovorvjenčano poprsje sa plaštem na desno.
Rev.: **CAESARVM NOSTRORVM.** — Okolo lovorvjenca, u kojem nadpis: **VOT · V.**
Mali bronz. — Cohen nema.
2. *Av.*: **FL · IVL · CONSTANTIVS PERP · AVG.** — Poprsje carevo punoliko, kacigasto, s oklopom, drži poprieko koplje i štit, na kom jedino vidi se konjanik lievo u trku.
Rev.: **GLORIA REIPUBLICAE.** — Rim punolik, kacigast, sjedi na lievo, a na desno isto sjedi Konstantinopol tornjast, lievo okrenut, s nogom na prednjoj strani broda; oba pako skupa drže po sriedi štit, na kom se čita: **VOT · XXX MVL · XXXX.** U predku **SIRM.**
Zlatnik. — Cohen ovako neima. (Sravni VI. 290. br. 80—81). Teži 4.40 gr. Dar Ljubice Wachterove, a našast u Vukovaru
3. Isto kao br. 2. s razlikom samo, što glava Konstantinopula u zadku nije tornjasta dali kacigasta.
Zlatnik. — Teži 4.49 gr. Kupljen u Sabljara za 6 for.
4. *Av.*: **CONSTANTIVS P · F · AVG.** — Poprije sa diademom i plaštom na desno.
Rev.: **VIKTORIA AVGG.** — Victorija stupa na lievo, držeć u svakoj ruci vienac. U polju **☩.**
Mali bronz. — Sravni Cohen VI. 319, 267. Nadjen u Gornjem Muću u Dalmaciji.